

Det er meningen, at handlingen som i et mikrokosmos skal symbolisere større sammenhænge, men det gøres ikke helt overbevisende. SS-bødlen er en kliché. Han bruger drabet i propagandøjemed og anklager med hyklerisk selvretfærdighed russerne for mordet. I direkte fortsættelse af dette vises i inkorporerede ugerevyoptagelser angrebet på Rusland, og her får vi klicheer med fredsommeligt arbejdende russiske bønder. Skildringen af nazisternes propagandamageri er forenklet. Man slår ikke propaganda ihjel med ny propaganda.

Alle disse motiver, som en sikker instruktion måske kunne have samlet i en helhed, har Jung-Alsen ikke formået at sammensmelte. Der er noget amatøragtigt over hans behandling af stoffet. For mange detaljer er uvedkommende, og flere af scenerne alt for løse. I enkelte sekvenser mellem soldaterne er der en vis spænding, og spillet er ikke at klandre. Men der er for lange passager med marcherende soldater, beredskabsøvelser etc., som er ganske uden betydning for hovedhandlingen og ikke giver den atmosfære, som er tiltænkt. Ved en minutiøs realisme lykkedes det instruktøren at genskabe den militære hverdagsrutine i glimt, men billederne bidrager ikke væsentligt til helheden. Et sted skiftes der atmosfærebrudende mellem skarpe og slørede billeder.

Filmen er interessant i kraft af sit emne, men mislykket, fordi manuskriptforfatter og instruktør har manglet den faste hånd, der kunne have bragt den gode historie på en æstetisk acceptabel formel. Hvilket er særlig ærgerligt, fordi der i høj grad er brug for film af denne art.

Ib Monty.

Den „rene“ thriller

PUSHOVER (Politi-Forræderen). Prod.: Jules Schermer for Columbia 1954. Manus.: Roy Huggins efter historier af Thomas Walsb og William S. Ballinger. Instr.: Richard Quine. Ass.: Jack Corrick. Foto: Lester H. White. Musik: Arthur Morton. Dekor.: James Crowe. Medv.: Fred MacMurray, Kim Novak, Phil Carey, Dorothy Malone, E. G. Marshall, Allen Nourse, Phil Chambers, Alan Dexter, Robert Forest, Don Harvey, Paul Richards, Ann Morris.

Thrilleren har ikke været så fremtrædende i den amerikanske produktion efter 1952 som den var 1942—52, da den ikke mindst blev brugt til at give et meget kritisk billede af det amerikanske samfund; den „sorte“ film tillod sig at sige mangt og meget, som man næppe ville kunne have sagt i andre former end det tilsyneladende blot underholdende melodrama, som imidlertid ikke behøvede at blive fortolket spidsfindigt for at afgive perspektiver af politisk og social art. I forbindelse hermed skildrede man ofte det psykopatologiske.

I de senere år har de bedste thrillere i højere grad arbejdet med en „renere“ form. Det må vist ses på baggrund af hekseprocesserne, at de politiske og sociale perspektiver stort set er forsvundet. Men uden at appellere til andet end trangten til ophidselse kan thrilleren næppe leve og ånde, og man har da først og fremmest knyttet spændingen til det psykologiske og det psykopatologiske. De vigtigste instruktørnævne er *Richard Quine* og *Stanley Kubrick*.

Fred MacMurray og Kim Novak i „Pushover“.

For „Pushover“ iscenesatte Quine (der også har betydet noget som musical-instruktør) den i England højt priste „Drive a Crooked Road“ — lad os håbe, at „Pushover“ baner vejen for dette melodrama, der også får gang i handlingen ved hjælp af en *femme fatale*. „Drive a Crooked Road“ skal være bedre end „Pushover“.

Men „Pushover“ er ikke at foragte. Dens historie om politimanden, der falder for gangsterens elskerinde og selv bliver gangster for at kunne overtage hende, er fængslende kompliceret, en smuk konstruktion med livets små konstruktionsfejl. Filmen slutter moralsk med, at politimanden dør, men slutningen er ikke upersonligt konventionel, den er båret af ægte bitter følelse.

I de sensuelle passager er filmen ypperlig. *Kim Novak* er vidunderligt smuk (jo, det *har* noget med filmens kvalitet at gøre, for politimanden må møde en meget stærk fristelse for at hans handlinger kan virke rimelige) i rollen som fristerinden, og scenerne i begyndelsen uden for biografen og i hans hjem har en overraskende erotisk styrke.

Det viser, hvor god en instruktør Quine er, at han har kunnet opnå denne intensitet, skønt *Kim Novak* ikke spiller „frit“ og skønt *Fred MacMurray* ikke formår at udtrykke meget gennem sin lidt ordinære detektivmaske. Det skyldes ikke manuskriptet og instruktionen, men spillet, at filmen kommer til kort i det psykologiske. Der er ganske simpelt for lidt spænding mellem de to hovedpersoner. Deres kærlighed skal være så stærk, at de *må* række efter det umulige. Men tragedien bliver ikke stor nok. *Kim Novak* har ikke en *Greta Garbo*s evner for at gøre en stærkt følelse kvinde i et ormstykke miljø plausibelt.

Filmen bliver da en fin konstruktion mellem en intens begyndelse og en intens slutning. En nydelse af de mindre, men dog en nydelse.

Eric Ulrichsen.